

Július 9.- én délután 1:00 órakor hitoktatás lesz az elsőáldozásra felkészülők számára.

(Mt 11,25-30) „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradtak vagytok, és terhek alatt görnyedtek: én felüdítelek titeket! Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert én szelíd vagyok és alázatos szívű.” Íme az isteni irgalom! Elég érte annyi ok, hogy szükségünk van rá. A hosszas betegségbe, rokkantságba belefáradunk. Bizony, e meghívás különösen az idősebbeknek szól, de még inkább a bűnöseknek, akiket mindenkinél jobban megterhel az élet. Minél inkább rabjai leszünk a bűnnek, annál üresebbé válik az életünk, míg a szívünkben gennyedő bűn arra késztet, hogy a halált kívánjuk. Aztán találkozunk Jézussal, és az eddig kibírhatatlan igánk már oly kibírható lesz. Micsoda öröm újból élni!

Jézus a vámosok, részegesek, tolvajok után ment. Bűnösöket mentett meg a megkövezéstől, és az ellenség iránti megbocsájtást tanította. Noha ezeknek a tömeg örült, a törvénytudók ismerték, amit manapság sokan már elfelejtettek, az istenfélelem rugóját: Végtelen igazságossága folytán Isten nem tud a jószágért büntetni, ugyanígy a bűnt sem tudja büntetlenül hagyni. Napjainkban természetesnek vesszük Isten kegyét, mintha Istennek muszáj lenne bennünket szeretnie. Jézus korában az írástudók tudták, hogy az ember képtelen Isten kegyét megérdemelni. Pártfogóra szorulunk. A nemzetek háza Ádám pártfogónk bűnbeesésekor omlott össze. A zsidók háza a pártfogójuknak, Ábrahámnak tett ígéret alapján állt: A föld minden népe az ő ivadékan keresztül üdvözü. Jézus törekvése, hogy könyörületet mutasson, látszólag elhomályosította e megkülönböztetést a zsidók és más népek között. A farizeusok tanításuk megalapozásaként a zsidó törvényt idézték. Jézus azonban úgy tanított, mint akinek hatalma van.

Egy idő után tisztázódott, hogy Urunk Jézus Krisztus nem prédikál bosszúállást a rómaiak ellen – Isten választott népének az ellenségei ellen. Sőt az Ő irgalmasságról szóló evangéliuma rájuk vonatkozott: „Imádkozzatok üldözőitekért. Így lesztek fiai mennyei Atyátoknak, aki fölkelte napját jókra is, gonoszokra is, esőt ad igazaknak is, bűnösöknek is.” (Mt5,44b-45) Ha a törvénytudó okosak a kicsinyekhez hasonlóan hisznek Jézus sok csodajelében, akkor el tudtak volna jutni egészen Jézus istenségéig, minden kifogásukon át is: Például, az igazságot nem sértette meg az irgalom, hiszen Isten minden Jézus által megbocsájtott vétket megbüntetett. Csak nem a bűnösökben, hanem bűn nélküli Fiában, Jézusban. A föld minden népe valóban Ábrahám ivadékan, Jézuson keresztül üdvözü. A kinyilatkoztatás elfogadásában az alázatosság és szelídség sokkal többet jelent a tudásnál és műveltségnél. Napjainkban is sok alázatos lélek úgy kerül be az anyaszentegyházba, hogy Jézust felismeri ott, ahol sok okos csupán kenyeret lát. Így legyen! Ámen!

English / 2017 Sunday 14A

(Mt 11: 25-30) “Come to me all you who are weary and are burdened, and I will give you rest. Take my yoke upon you and learn from me, for I am meek and humble of heart.” This is mercy! The only requirement is our need. Chronic illness and permanent disability make life difficult. Surely, the sick and elderly must figure prominently among those invited here by our Lord; but sinners even more so. No one finds life more burdensome than sinners. The more enslaved we are to sin the emptier our life becomes until the sin festering in our heart gives birth to a death wish. Surely, for great sinners like Magdalen, the unrestrained joy of repentance is even greater because it bursts forth from desperation. Once we meet Jesus, our once intolerable life burdens us ever so tolerably. What joy it is to live again!

Jesus sought out drunkards, tax collectors and thieves instead of chastising them. The crowds may be enthusiastic about not stoning sinners and forgiving enemies, but the doctors of the law knew what many today have forgotten, namely: the fear of God, an infinitely just God who gives each one exactly what he deserves – no more and no less. God can't let sin go unpunished any more than He can punish goodness. Today we take God's favor for granted, as if God had to love us. But the wise and learned of old knew that men can't earn God's favor. We need an intercessor. The Gentiles house toppled when Adam, our intercessor, fell from grace. The Jews' house stood on the promise made to their intercessor, Abraham: All nations would find salvation

through his offspring. In His concern to show mercy, Jesus appeared to be blurring this distinction between Abraham's descendants and everyone else. The scribes and Pharisees cited the Jewish law as their authority whereas Jesus taught as one having authority.

It became painfully clear that our Lord wasn't going to preach vengeance against the Romans – the enemies of God's people. His teaching on mercy actually applied to them: "Pray for those who persecute you, that you may be children of your Father in heaven. He causes his sun to rise on the evil and the good, and sends rain on the righteous and the unrighteous." (Mt 5:44b-45) Had the doctors of the law simply trusted their eyes and ears, which had experienced so many of our Lord's miracles, they would have found their way past all the objections to an acceptance of Jesus' divinity. No, mercy didn't transgress justice! God punished every sin Jesus forgave – not in the sinner, but in His sinless Son. All peoples did indeed find salvation in Abraham's offspring, Jesus. Where revelation is concerned humility and docility are far more important than knowledge and learning. Even today, many humble souls find their way into the Church after perceiving Jesus, where wise men see only bread. So be it! Amen!